

כך מספחים את ישראל לגדה המערבית

שאל אריאלי 10.06.2021 20:00

מכתב רבני הציונות הלאומנית-המשיחית, שבו קראו "לעשות הכל כדי למנוע את הקמת הממשלה", והנחיות ראש הממשלה בנימין נתניהו לשרי הליכוד לתקוף את התקשורת "המשתפת פעולה עם השמאל", מצטרפים לאירועי הטרור האחרונים בישראל בין יהודים וערבים. כל אלו הם ביטוי לתהליך שהחל לפני יותר מעשור, שבו הלאומנים המשיחיים, תחת שלטונו המאוי של נתניהו, מבקשים להפוך על פיו את המשטר הדמוקרטי בישראל, כדי לאפשר את הרחבת גבולותיה. להבנתם, לא ניתן יהיה לספח את הגדה המערבית כל עוד ישראל תקיים משטר דמוקרטי שבו הפלסטינים יחזיקו באזרחות הישראלית.

הם ממקדים את מאמצייהם בניסיונות למחוק את הקו הירוק בכל היבט — תודעתי, חברתי ומשפטי — ולהפוך את ארץ ישראל כולה לזירת המאבק בפלסטינים, ואת המשטר הצבאי שבשטחי הגדה למשטר בפועל של המדינה כולה, שבו ניתן יהיה לדחוק את הפלסטינים אל מעבר לנהר הירדן. במלים אחרות, בעשור האחרון, היהודים הישראלים שחוצים את הקו הירוק מערבה לישראל, עושים זאת לראשונה לא כדי לחזור למדינתם הריבונית, אלא כדי לכבוש אותה ולהפוך אותה ליודוקרטיה.

בספרו "הזיות הסיפוח" (2020) מתאר חגי ארליך את הניסיונות הכושלים שעשו לאורך ההיסטוריה מדינות האזור לספח אליהן מדינות ושטחים תחת סיסמאות ורעיונות שאינם מתיישבים עם המציאות המדינית, הדמוגרפית והמרחבית: הניסיון המצרי לספח את סודאן תחת הסיסמה "אחדות עמק הנילוס" (מהמאה ה-19); הניסיון הנוצרי בלבנון לספח מרחבים מוסלמיים תחת הסיסמה "לבנון הגדולה"; והפנטזיה הפלסטינית לקיים מדינה ערבית מ"הים ועד הנהר".

כך גם לגבי הזיית "ארץ-ישראל השלמה". לאחר החזרת סיני למצרים בהסכם השלום מ-1979, ופינוי רצועת עזה וצפון השומרון בתוכנית ההתנתקות ב-2005, נשארה ישראל עם החלום לספח את הגדה המערבית (ורמת הגולן). אך מדינית, דמוגרפית ומרחבית, ישראל נכשלה כמו מדינות ערב הנ"ל: רוב מדינות העולם מכירות בפלסטיין כמדינה משקיפה באו"ם ובמוסדותיו, ושום ממשל אמריקאי לא יאפשר מהלכי סיפוח בגדה. היחס הדמוגרפי בגדה בין יהודים לפלסטינים הוא 86:14, והיחס המרחבי הוא 98:2 — לטובת הפלסטינים. למרות הגידול השנתי הקבוע בעשורים האחרונים של כ-14 אלף נפש בקרב הישראלים בגדה, המגמות הרב-שנתיות מעידות על דעיכת מפעל ההתנחלויות (שנמצא על סף מאזן הגירה שלילי), על שינוי בהרכב האוכלוסייה (40% חרדים) ועל ירידה מתמדת בדירוג החברתי-כלכלי (שליש מהתושבים מדורגים באשכול 1).

לפיכך, מזה כעשור, תחת כנפי נתניהו כראש ממשלה, נפתלי בנט, איילת שקד, בצלאל סמוטריץ' ואחרים מובילים מגמה הפוכה — סיפוחה של ישראל לגדה המערבית. אין זה מפתיע. כבר ב-1988 כתב בועז עברון בספרו "החשבון הלאומי", כי המתנחלים אינם מחפשים להשתלב באוכלוסייה הפלסטינית בשטחים, ו"מטרתם האמיתית אינה שיעבוד הערבים, אלא גירושם. כך שהצלחתם (בסיפוח השטח, ש"א) לא תביא לשום ערבוב אוכלוסיות". חשוב יותר, הוסיף עברון: "כפי שנתברר

(ממקרים אחרים, ש"א)... עושות קאסטות שליטות אלו יד אחת עם כוחות הריאקציה ועם חוגים מיליטריסטיים בתוך 'ארץ האם' ומנסות לחולל הפיכות צבאיות וליצור משטרים פשיסטיים וריאקציוניים בארץ האם... התוצאות עלולות אפוא להיות קרע לאומי, דיקטטורה או מלחמת אזרחים וחורבן בארץ האם".

בכדי למוטט את הדמוקרטיה הישראלית קבעו הלאומנים-המשיחיים מספר יעדים. הראשון הוא בית המשפט העליון, שתפקידו להגביל את השררה השלטונית — על בסיס חוקי המדינה הדמוקרטית-ליברלית וברוח מגילת העצמאות, תוך כיבוד המשפט הבינלאומי — ובכלל זה לדחות את הגחמות המשיחיות ולמנוע פגיעה במיעוטים. שקד גאה בכך שהובילה את היוזמה לפגוע בסמכויות בג"ץ, בנימוק ש"נדמה כי בשנים האחרונות קבלת החלטות המשילות אינה מסורה בידי העם ונבחריה בכנסת אלא בידי מערכת המשפט" (כנס עורכי הדין, מאי 2015).

התשתית המשפטית לתהליך של הסיפוח ההפוך נבנית מחוקים אנטי-דמוקרטיים, ובראשם חוק ההסדרה (שבוטל), חוק הלאום, פסקת ההתגברות, חוק "ההתיישבות הצעירה" ועוד. כל אלה נועדו להבטיח שבכל רחבי א"י תינתן עדיפות מוחלטת להתיישבות היהודית (לפי נתוני "שלום עכשיו", 99.76% מאדמות המדינה שהוקצו להתיישבות בגדה הוקצו ליהודים), וניתן יהיה להפקיע אדמות פלסטיניות פרטיות לצורך בניית יישובים ליהודים (מאז קום המדינה הקימה ישראל 930 יישובים ליהודים בא"י ואפס לערבים) והכשרת עשרות מאחזים בלתי חוקיים.

היעד השני הוא מערכות החינוך. לבנט, לשקד ולסמוטריץ' ידוע כי עמדותיהם הפוליטיות של בני הנוער ישפיעו על המערכת הפוליטית, ועל האופי והמשטר של ישראל בשנים הבאות. הם מבקשים להחיל על כל הילדים חינוך יהודי (דתי-משיחי) וציוני (לאומני). זה כולל את "אהבת המולדת" המחייבת סיפוח של הגדה, המשך השליטה בעם אחר, ובידוד בינלאומי, עד ש"נרגיל את העולם". זהו עולם חינוכי שבעטיו כתב ישעיהו ליבוביץ את האזהרה החריפה: "כשאדם מקבל את הדעה ש'המדינה', 'האומה', 'המולדת', 'הביטחון' וכו' הם הערכים העליונים, ושהנאמנות ללא-תנאי לערכים האלה היא חובה מוחלטת וקדושה — הוא יהיה מסוגל לבצע כל מעשה תועבה למען אינטרס מקודש זה, ללא נקיפת מצפון".

החתימה ליעד זה מתבטאת בהקצאת המשאבים לחינוך הדתי-לאומני-משיחי. כזכור, סמוטריץ' כתב ב-2011 במאמר "מגיע לנו יותר", במגזין "בשבע": "ראוי שהמדינה תשקיע יותר תקציבים בחינוך של הציונות הדתית. מדוע? מפני שעל בניה הוטלה המשימה — להנהיג את עם ישראל". סמוטריץ' אף התחייב לפני הבחירות האחרונות כי אם יהיה חבר בממשלה שתקום, הוא יבצע רפורמה רחבה בחינוך, והכריז על הוזלה של 30%-50% בשכר הלימוד בשיבות התיכונות ובאולפנות.

גם גדעון סער ושי פירון היו שותפים להקצאת משאבים לחינוך הדתי-לאומני-משיחי. לפי נתוני משרד החינוך, בין 2012 ל-2016 הגדיל המשרד את התקציב לתלמידי תיכון דתיים בשיעור החד ביותר בהשוואה לשאר המגזרים — והתקציב הגיע לשיא של 33 אלף שקל לתלמיד בשנה. סכום זה גבוה ב-22% מהתקציב של תלמידי תיכונים ממלכתיים, וב-67% מהתקציב של תלמידי תיכון ערבים.

היעד השלישי: בנט טען כי למען א"י (כלומר, סיפוח השטחים) יש לשנות את עם ישראל ואת מדינת ישראל. הוא וחבריו מתמקדים ב"התנחלות בלבבות" הישראלים שחיים בתחומי הקו הירוק. את האוטובוסים של הפורעים היהודים שהגיעו לערים המעורבות מההתנחלויות הקדימו הגרעינים התורניים. אמנון בארי מ"יוזמות אברהם" כתב על כך בפוסט בפייסבוק בחודש שעבר: "באלימות בין

ערבים ויהודים בשבוע האחרון, הגרעינים הם 'פלוגות החוד' שפתחו את הדרך והכינו את התשתית והלוגיסטיקה לגדודי מתנחלים וכהניסטים לפלוש במאורגן לערים כדי לפגוע בערבים. ראינו את זה השבוע בעיקר בלוד אבל גם ביפו, רמלה ועכו.... בשלוש השנים האחרונות הועברו רק לגרעינים המובילים תמיכות ממשלה בסכום של 20.5 מיליוני שקלים... תחקיר עומק של ארגון מולד מ-2014 מעלה כי רק באותה שנה זכו 68 גרעינים התיישבותיים ותורניים לתמיכות של 24 מיליוני שקלים. מאז התמיכה בהם רק צמחה וגדלה עוד".

היעד הרביעי הוא התקשורת. זו לא נמלטה גם עתה מנחת זרועם של נתניהו ובעלי בריתו ושופרותיהם. לאחר שנותרו מספר כלי תקשורת שאינם נתונים לשחיתותם והשפעתם, "מונה" יאיר נתניהו לצייר מטרות על גבם של עיתונאים עצמאיים שאינם הולכים בתלם החנופה, ההטעיה, ההתקרנפות, הפטריוטיות המעושה ועוד. לאלו התלוו באירועים האחרונים אינספור איומים וניסיונות פגיעה באנשי תקשורת שביקשו לדווח על ההתארגנויות האלימות של כנופיות של יהודים שתיכננו לפגוע בערבים.

תהליכים אלו סופם להוביל לכינון מדינה יודוקרטית בעלת מאפיינים שמתקיימים כיום בשטחי הגדה המערבית, או במקרה הפחות גרוע, בדומה למודל של ירושלים-המאוחדת החרדית-לאומנית, בעלת רוב אנטי-ציוני, ענייה, גדושה כנופיות אלימות, סובלת מהתנגשויות לאומיות ומקיימת משטר מפלה כלפי תושביה הלא-יהודים — שבתוך שנים ספורות יהפכו לרוב.

את המגמות האלה מניעים פוליטיקאים התופשים את העולם כזירה שבה שולטים תודעת "העם הנבחר" וההיגיון של "משחק סכום אפס". זהו מצעד ממשלתי אנטי-דמוקרטי, הגורס: אם לא שיכנעת — תשמיץ, תשתיק ותוציא אל מחוץ לחוק. על החרדים לעתידו של המפעל הציוני להפנים כי הקו הירוק נפרץ שוב, אך הפעם מערבה. המאבק כבר אינו על עתיד ההתנחלויות, אלא על העתיד של מדינת ישראל, אופייה ומשטרה.

ד"ר אריאלי הוא מחבר הספר "ככה בדיוק קרה? 12 מיתוסים ישראליים על הסכסוך הישראלי-פלסטיני" (עליית הגג, ידיעות ספרים)